

กลาเทว 天地白驹 กาลกาล

เฟยเทียนเย่เสียง (非天夜翔) เขียน
Singin' in the Rain แปล
Beni (紅花血月) ภาพ

คำนำ

จากเล่มสองที่ทิ้งท้ายเอาไว้ถึงตอนที่ 'โจวลั้วยาง' และ 'ตู้จิ่ง' ได้เข้าไปร่วมเล่นเกม Escape Room โดยเรื่องราวในเล่มสามนี้จะเล่าถึงการเอาชีวิตรอดจากด้านต่างๆ ในเกมที่ว่า ซึ่งแน่นอนว่าลั้วยางอันตรายถึงชีวิต

แต่ถึงจะอันตรายสักแค่ไหน ดวงตาแห่งฟอร์เซติก็ยังช่วยให้พวกเขาย้อนเวลากลับไปแก้ไขสิ่งต่างๆ ได้ และเมื่อภารกิจสำเร็จเสร็จสิ้น ทั้งโจวลั้วยางและตู้จิ่งก็กลับมาใช้ชีวิตที่ดูเหมือนจะปกติสุข แต่แล้วปริศนาของการย้อนเวลาที่ยังคงไม่คลี่คลายก็ได้ย้อนกลับมาทำให้พวกเขาต้องเผชิญกับอันตรายอีกครั้ง กระทั่งในท้ายที่สุดพวกเขาก็ได้รู้ว่าปริศนาที่ตามหาคำตอบมาโดยตลอดนั้นมันยิ่งใหญ่มากเกินกว่าคำว่า 'น่าเหลือเชื่อ' เสียอีก

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* เสี่ยวอู๋

เน็ตไอดอลที่ถูกขบวนการค้ายมนุษย์เคซีอาร์ลักพาตัว
เขาเป็นเป้าหมายหลักที่โจวลัวหยางกับตู่จิ่งต้องมา
ช่วยในการกิจที่ประเทศกัมพูชา โดยเข้าร่วมเล่นเกม
Escape Room ในบทบาทของอาจารย์

* ลู่จิ่งอวี่

เหยื่ออีกรายที่ถูกขบวนการค้ายมนุษย์เคซีอาร์ลักพาตัวมา
โดยรับบทเป็นทหารรับจ้างในเกม Escape Room
ฝีมือการต่อสู้โดดเด่น ทั้งยังเชี่ยวชาญในเรื่องของ
อาวุธจนชวนให้สงสัยว่าแท้จริงแล้วเขาเป็นใครกันแน่

* ชู่ฝู

ฉากหน้าเป็นประธานคณะกรรมการบริหารบริษัท
นำเข้าส่งออกของไทยแห่งหนึ่ง แต่เบื้องหลังสังกัด
บริษัทนักสืบเอกชนที่ตู่จิ่งเคยทำงาน เธอเข้าหา
โจวลัวหยางและตู่จิ่งด้วยวัตถุประสงค์บางอย่างที่ยาก
จะคาดเดา

บทที่ 28

"ฉันไม่ได้ยินว่าคุณพูดอะไร" เสียงจากซอฟต์แวร์แปลภาษาดังขึ้นในหูฟัง "แต่เรามาช่วยกันคิดหาทางแก้ปริศนาได้ อย่าขัดขึ้นคำสั่งของฉันอีก ฉันอยากให้คุณรอดชีวิตยิ่งกว่าใคร เพราะอย่างไรฉันก็วางเดิมพันไว้ที่คุณไม่น้อย"

โจวลัวหยางคาดเดาว่าผู้ควบคุมอาจเห็นตำแหน่งต่างๆ ภายในห้อง ผ่านกล้องวงจรปิด ซึ่งก็หมายความว่าเขามองเห็นลูกกุญแจที่ห้อยไว้บนผนัง ตรงจุดอับสายตาก่อนหน้านี้ซึ่งโจวลัวหยางมองไม่เห็น

แต่พอเข้ามาในด้านที่สองแล้วตำแหน่งกับขอบเขตที่ผู้ควบคุมและผู้เล่นมองเห็นไม่ต่างกันมากนัก พวกเขาจึงไม่ได้เบาะแสอะไรเพิ่มเติมไปมากกว่านี้

จะว่าไปเกมนี้ก็สนุกอยู่นะ ถ้าไม่มีเงื่อนไขที่ตั้งไว้ล่วงหน้าว่าต้องเล่นกันจนถึงตาย...โจวลัวหยางคิด

ตัวตนที่ซับซ้อนของผู้เข้าร่วมการแข่งขันและความไม่ไว้วางใจระหว่างพวกเขาารวกับหอคอยบาเบล* ที่แบ่งแยกพวกเขาออกจากกัน ทุกด้านที่ต่อเนื่องกันล้วนใช้กลไกที่ออกแบบล่วงหน้ามาอย่างดีเยี่ยม ทำให้ผู้เข้าแข่งขันหวาดระแวงซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ผู้เข้าแข่งขันแต่ละคนยังมีผู้ควบคุมคอยกำกับอยู่เบื้องหลังอีกด้วย

* หอคอยบาเบล เป็นหอคอยในตำนาน ปรากฏในเนื้อหาพระคัมภีร์เก่าในบทปฐมกาล โดยเล่าถึงเรื่องราวหลังเหตุการณ์น้ำท่วมโลก มนุษย์ยังพูดภาษาเดียวกันและมีความสามัคคี แต่ด้วยความหยิ่งในความยิ่งใหญ่ของตนมนุษย์จึงร่วมกันคิดว่าจะสร้างหอคอยที่สูงเสียดฟ้า พระเจ้าจึงบันดาลให้มนุษย์พูดภาษาแตกต่างกัน จนเกิดความสับสนและไม่เข้าใจ มนุษย์จึงเลิกสร้างหอคอยและแยกย้ายกันออกไปตั้งถิ่นฐานทั่วโลก

แต่คำสั่งที่ว่านี้ก็ไม่ใช่ว่าจะถูกนำไปปฏิบัติตามร้อยเปอร์เซ็นต์อีกอย่าง ผู้เล่นก็ไม่สามารถติดต่อกับผู้ควบคุมได้โดยตรง

เสียงของผู้เล่นถูกตัดไปกลางคัน ผู้ควบคุมจึงต้องตัดสินใจจากภาพที่ถ่ายทอดส่งกลับมาว่าผู้เล่นได้ทำตามคำสั่งไปอย่างซื่อสัตย์หรือไม่

ทว่ากล้องวงจรปิดยังอยู่ ทั้งนี้โจวลัวหยางตัดสินใจตัดสินจากสัญชาตญาณได้ว่า ในมุมมืดจะต้องมีห้องควบคุมอีกแห่งที่กำลังจับจ้องดูความเป็นไปของพวกเขา ทั้งเสียงและภาพล้วนถูกถ่ายทอดต่อหน้าคนเหล่านั้นโดยไม่มีการดัดแปลง ซึ่งคนเหล่านั้นก็คือพวกของหงโหว่นั่นเอง

ผู้ควบคุมทุกคนมีโอกาสรักษาชีพได้สามครั้ง ถ้าใช้สิทธิ์จนหมดแล้วผู้เล่นอาจถูกไฟช็อตจนตายหรืออาจต้องออกจากการแข่งขัน ดังนั้นผู้ควบคุมจึงต้องพิจารณาให้ดูว่าจะทำอย่างไรให้ผู้เล่นเชื่อฟังโดยไม่ต้องซื้อตเขาให้ตายเร็วจนเกินไป

แต่คำสั่งของผู้ควบคุมก็ใช่ว่าจะฉลาดไปเสียทั้งหมด บางจุดผู้เล่นจึงต้องตัดสินใจด้วยตัวเอง ซึ่งนี่ก็เป็นเหมือนกับทฤษฎีเกม*

ทุกจุดมีการหลอกลวงและผลัดกันรุกรับ ไม่ว่าจะระดับเล็กหรือระดับใหญ่ ทั้งระหว่างผู้เล่นด้วยกันเอง ระหว่างผู้เล่นกับห้องปริศนา และระหว่างผู้เล่นกับผู้ควบคุม...โจวลัวหยางคิด ถ้าเลื้อยหาว่าเขามาแข่งเกมประเภทนี้ไม่รู้ว่ามีผู้เป็นน้องชายจะคิดอย่างไร

หวังว่าตัวจริงจะวางแผนก่อนเข้ามาในนี้แล้ว โจวลัวหยางไม่อยากเห็นใครตาย ถ้าทุกคนช่วยกันผ่านด่านสุดท้ายไปได้ขณะยังมีชีวิตผลลัพธ์จะเปลี่ยนไปอย่างไรนะ

นี่เป็นแผนการที่ยากหากแต่ก็ท้าทาย

"กฎ?" เมื่อโจวลัวหยางคิดมาถึงตรงนี้ก็พูดอย่างไม่ค่อยสบายใจ "สถานการณ์เป็นไง"

* ทฤษฎีเกม (Game Theory) เป็นองค์ความรู้หนึ่งในแขนงของ 'คณิตศาสตร์ประยุกต์' โดยทฤษฎีนี้จะมี การวิเคราะห์สถานการณ์ที่เรียกว่าเกม (Game) ที่เกิดขึ้นระหว่างผู้เล่น (Players) สองฝ่ายขึ้นไปจากการตัดสินใจแต่ละแบบที่เกิดขึ้นได้และผลประโยชน์ที่ได้รับจากแต่ละทางเลือกจากผู้เล่นหลายฝ่ายเมื่อเกิดสิ่งที่ขัดแย้งกันภายใต้เงื่อนไขหรือกฎบางอย่าง

"ทำไมคุณไม่เข้าไปใกล้ๆ" เสียงผู้ควบคุมในหูฟังพูดขึ้น

โจวลัวหยางยังคงไม่ทำอะไร เขาไม่ยอมเอาออกตามผู้ควบคุมมากนัก จึงได้แต่ยืนสังเกตการณ์ดูจิ่งในระยะเวลาที่ห่างจากเทวรูปห้าเมตร

ใบหน้าครึ่งหนึ่งของเทวรูปโลหะพญาวานรหนุมานถูกเงามืดพรางเอาไว้ มองดูแล้วแปลกประหลาดจนน่าขนลุก

"ทางของพญาวานรขยับได้" ลูจิ้งอวี่บอก

"ลองขยับดูสิ" เสี่ยวอู่กับลูจิ้งอวี่ช่วยกันโยกหางของหนุมาน จับพลันก็มีเสียงดังครี๊ดออกมาจากฐานของเทวรูป โดยเทวรูปที่หันไปยังศูนย์กลางนั้น เริ่มหมุน และเมื่อหมุนได้รอบหนึ่งก็กลับมาอยู่จุดเดิม

ลูจิ้งเจยหน้าขึ้นสำรวจใบหน้าของเทวรูป ขณะเดียวกันลูจิ้งอวี่ก็สะบัดมีดพับสวิสที่เป็นไอเทมติดตัวในเกมออกมางัดส่วนที่เป็นรอยต่อระหว่างลำตัวกับหางของหนุมาน

"อย่างใดจนพังซะละ" คุณออกปากเตือน "เกิดพังขึ้นมาโดนไฟช็อตแน่"

นี่ต้องเป็นคำแนะนำจากเสียงในหูฟังอย่างแน่นอน ลูจิ้ง คุณ ลูจิ้งอวี่ เสี่ยวอู่ และเต๋ออันยืนล้อมวงอยู่ทางด้านหน้าเทวรูป มีเพียงโจวลัวหยางกับหรวนซงที่ยืนอยู่ด้านข้าง

โจวลัวหยางเหลือบมองหรวนซง ในขณะที่หรวนซงหลบตาเขา

ผู้ควบคุมพูดในหูฟังว่า "ดูที่ดวงตาของมันหรืออาวุธ ไม่ก็มองหาที่อื่นสิ" เห็นได้ชัดว่ากลุ่มผู้ควบคุมของโจวลัวหยางนั้นมีประสบการณ์

"ขอฉันดูก่อน" ในที่สุดโจวลัวหยางก็เดินเข้าไปใกล้เทวรูป เขาจ้องมองพญาวานรตัวนั้นก่อนจะพบว่าพญาวานรเหมือนกำลังใช้สองตาของมันทอดมองไปยังผนังฝั่งตรงข้าม

เขาหันไปมองผนัง แต่ก็ไม่มีอะไรผิดปกติ

ผู้ควบคุมบอก "ลองขยับดูหน่อยไหม"

โจวลัวหยางถาม "ให้ลองขยับอีกที?"

ทุกคนหันไปมองโจวลัวหยางเป็นตาเดียว ลูจิ้งอวี่จึงลองขยับหางของเทวรูปแล้วบิดมันอีกที ทว่าคราวนี้เสี่ยวอู่กลับรีบร้องห้ามขึ้นมา

"เดี๋ยวก่อน" เสี่ยวอู่กุดหูฟังปลางคิดแล้วบอก "ฉันว่าดวงตาของเทวรูปแปลงแสงได้"

"นายดูนี่สิว่าคืออะไร" คุณถาม "เหมือนจะเป็นร่องน้ำนะ"

คุณชี้ไปที่ด้านหลังของเทวรูป ทุกคนจึงพากันมองตาม ก่อนจะพบว่าด้านหลังหางที่ยกสูงของเทวรูปนั้นมีช่องเล็กๆ ให้กรอกน้ำเข้าไป

ตู้จึงขยับเข้าไปดูใกล้ๆ ก่อนจะเห็นว่าภายในดวงตาทั้งสองข้างของหนุมานที่ฝังอัญมณีสีแดงไว้ข้างหนึ่งและอีกข้างหนึ่งเป็นอัญมณีสีเขียววนั้นดูเหมือนจะมีรูเจาะ จากนั้นเขาก็หันหลังกลับไปมองอ่างไฟ

"ร้อนจัง" โจวลั่วหยางบอก

ตู้จึงโบกมือทำท่าบอกว่าไม่เป็นไร ก่อนจะกำลงผลักอ่างไฟแต่มั่นกลับไม่ขยับเลยแม้แต่สักนิด

"ใช้อันนี้สิ" คุณหยิบขวดแก้วมีฝาเกลียวออกมาใบหนึ่ง เขาบิดฝาออกแล้วเดินไปที่อ่างไฟ โดยที่ก้นอ่างนั้นมีน้ำมันก๊าดที่ติดไฟอยู่

"เดี๋ยวก๊าระเปิดหรรอก" ลูจ้งอวี่เตือน

"น่าจะเป็นแก้วทนความร้อนนะ" คุณบอก

อาจารย์จึงว่า "ลองดู อย่าทำหกหมดล่ะ"

อาจารย์กับตู้จึงค่อยๆ ช่วยกันขยับอ่างไฟให้เอียงเพื่อที่จะได้รินน้ำมันก๊าดใส่ขวดแก้ว และในขณะที่น้ำมันในอ่างค่อยๆ ไหลลงไปขวดแก้ว เปลวไฟก็ยังคงลุกไหม้อยู่ โจวลั่วหยางจึงบอกว่า "พอแล้ว! ไฟจะลามลงพื้น!"

น้ำมันก๊าดไหม้ลามลงมาถึงพื้นทันที แต่ก็ยังเป็นเพียงแค่อ่างเล็กๆ เท่านั้น หากปล่อยให้ไหม้ไปสักพักก็จะดับไปเอง จากนั้นพวกเขาก็เอาน้ำมันไปรินใส่ช่องที่หางของหนุมาน ฉับพลันเปลวไฟกับน้ำมันที่ยังคงลุกติดอยู่ก็ลามไปทั่วเทวรูปหนุมานทันทีจนมีควันพุ่งออกมา

ตู้จึงถอดเสื้อสูทเขาามาปิดปากและจมูกให้โจวลั่วหยาง แล้วให้เขาถอยห่างออกไปเล็กน้อย

เมื่อเปลวไฟลามติดที่ด้านหลังของเทวรูปก็พลันมีแสงเปล่งออกมาจากดวงตา โดยลำแสงจากสองตานี้ได้ฉายส่องไปบนผนัง

"ไม่เห็นมีอะไรเลย" หรวนซงพูดขึ้นในที่สุด

โจวลั่วหยางพูดตามที่ผู้ควบคุมบอก "ลองหมุนอีกครั้ง ช้าๆ ละ"

ทุกคนเริ่มหมุนเทอรูบอีกครั้ง คราวนี้แสงส่องไปที่ผนังทางด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือ และเมื่อหันไปมองก็เห็นว่ามีย่านต่างบานเล็กๆ ปรากฏขึ้นบนผนัง โดยมีแสงสะท้อนออกมา ตัวหน้าต่างที่ว่ายติดกับผนังสีล้วนกลมกลืน ทั้งนี้สิ่งที่ทำให้มองเห็นได้อย่างชัดเจนมีเพียงแสงที่สะท้อนออกมาเท่านั้น

"ในนั้นมีอะไร" ทุกคนจึงเริ่มสำรวจหน้าต่างกระจกบานเล็กที่ว่านั้น

"มองไม่เห็น" ตู้จึงบอก "เป็นกระจกแบบมองเห็นด้านเดียว"

ทุกคนยื่นมือไปลูบหน้าต่างบานนั้นโดยไม่รู้ว่าจะเปิดมันออกได้อย่างไร แม้จะไขปริศนาแรกได้แล้วแต่ก็ต้องมาติดแหง็กอยู่ตรงนี้เสียอย่างนั้น

นักโบราณคดีที่ชื่อเต๋ออันจู่ๆ ก็ลุกขึ้นแล้วบอก "ลองกระแทกให้แตกดูใหม่"

หลังจากที่โจวลั่วหยางถูกไฟช็อต ตู้จึงก็พูดน้อยลงมาก โจวลั่วหยางเกรงว่าเขาจะเข้าสู่ภาวะซีมีเคร้า แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้กล้าพูดอะไรมาก

"ถ้ากระแทกจนแตกก็ถูกไฟช็อตลงโทษนะสิ" ลู่จิ้งอวี่ท้วง

"ช็อตก็ช็อตสิ" เต๋ออันไม่ยี่หระ "ฉันยังไม่เคยโดนช็อต โดนเป็นเพื่อนนายสักครั้งจะเป็นไรไป"

ทันใดนั้นผู้ควบคุมของโจวลั่วหยางก็พูดขึ้นในหูฟัง "อย่าเข้าไปใกล้ช่องหน้าต่างนะ"

ตอนนี้เองตู้จึงได้ลุกขึ้นยืนพลางสวมสนับมือแล้วเอาเสื้อสูทมาพันกำปั้น แต่ขณะนั้นเองโจวลั่วหยางก็วิ่งตู้จึงเอาไว้ด้วยเขาตัดสินใจแล้วว่าจะเชื่อผู้ควบคุม

แต่ถึงอย่างไรคนที่อยากทำลายย่อมต้องมีอยู่แล้ว นักโบราณคดีที่ชื่อเต๋ออันพูดขึ้น "เอาอาวุธมาให้ฉัน ฉันลองเอง"

ตู้จึงเหลือบมองเต๋ออันก่อนจะยื่นของทั้งหมดให้ เต๋ออันว่า "พวกนายถอยไป" ทุกคนจึงถอยห่างออกมาเล็กน้อย และเมื่อเขาเอาสนับมือต่อ

ช่องหน้าต่างเล็กๆ นั้น ช่องหน้าต่างก็ส่งเสียงเบาๆ แล้วยุบเข้าไปข้างใน กระฉก
แตกกระจัดกระจายออกมา

"เฮ้! เต๋ออันโยนสนับมือเล่นพลางพูด "ของดีนี่"

ตุ้จ้งมองเต๋ออัน ในที่สุดเต๋ออันก็ยื่นสนับมือคืนให้เขาแล้วยื่นมือเข้าไป
คลำด้านในช่องหน้าต่างกระฉก

"น่าจะมีกุญแจนะ...โอ๊ย!"

ทุกคนในที่นี้พากันเงยบเสียลง แต่พอเต๋ออันร้องลั่น ทุกคนเลย
พากันร้องด้วยความตกใจไปด้วย ก่อนจะเห็นเขาลากงูตัวหนึ่งออกมาจาก
ช่องหน้าต่างกระฉกนั้น!

งูตัวนั้นกัดหลังมือเขามาด้วย และในชั่วพริบตามันก็เลื้อยพันรอบมือ
ข้างขวาของเขา โจวลั่วหยางรีบปรืดเข้าไปช่วย ขณะที่คนตวาดสั่ง "พาไปที่
อ่างไฟ! ระวังอย่าให้หลุดล่ะ!"

โจวลั่วหยางรีบพาเต๋ออันไปตรงหน้าอ่างไฟ พองูถูกไฟลวกก็ตกลงไป
ในอ่างไฟจนเปราะน้ำมันก็าดไปทั้งตัว และในชั่วพริบตามันก็พุ่งออกมา
ดินพรวดๆ กับพื้นในขณะที่มีไฟลุกท่วมตัว

งูถูกเผาจนตายในที่สุด

เต๋ออันที่หลังมือมีรอยเขี้ยวที่งูตัวนั้นฝากเอาไว้พลันใบหน้าซีดขาว
โจวลั่วหยางรีบใช้พันฉีกชายเสื้อเช็ดออกมาทำเป็นแถบผ้ายาว แล้วรีบ
พันชั้นชนะาะที่ข้อมือของเต๋ออันไว้เพื่อป้องกันไม่ให้พิษแล่นเข้าสู่หัวใจ

"ลองรีดพิษออกมาสิ" เสี่ยวอู่เองก็กลัวจนลนลาน

เต๋ออันเริ่มคุดที่หลังมือแรงๆ ก่อนจะถ่มเลือดที่มีพิษงูออกมา

ผู้ควบคุมพูดใส่หูฟังโจวลั่วหยาง "เขาต้องตายแน่ๆ ไม่ต้องไปสนใจ
ไปคุดที่ช่องนั้นสิ"

ตุ้จ้งรีบถาม "นายคลำเจออะไรในช่องนั้นบ้าง"

เต๋ออันบอก "ไม่มีเลย...มีแต่งูตัวนี้แหละ!"

"ฉันทูกกับนายนะ" ตุ้จ้งพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเย็นชา "นักบวช"

ทุกคนพลันหันไปมองห่วนซงที่ยืนอยู่ด้านข้าง ส่วนโจวลั่วหยางก็เข้าใจ

ได้ในทันที...ตอนที่เต๋ออันถูกงัด ห้วนซงได้ฉวยโอกาสตอนที่กำลังซูลมน ยื่นมือเข้าไปคลำหาของในช่องหน้าต่างกระจก

"นี่ไง" ห้วนซงล้วงเข้าไปในกระเป๋าแล้วแบมือให้ดู ในมือเขามีกุญแจทองเหลืองอยู่ดอกหนึ่ง

"หารุกุญแจสิ" ลูจิ่งอวีพูด "แล้วก็หาที่ให้เต๋ออันนั่งพัก"

"นายเป็นไงบ้าง" โจวลั่วหยางถามเต๋ออันด้วยท่าทางร้อใจ

เต๋ออันส่ายหน้า เหงื่อผุดพรายที่หน้าผาก ภูตายแล้วโดยที่พวกเขาไม่ทันได้ดูให้ชัดด้วยซ้ำว่าเป็นงูอะไร มีพิษหรือไม่ แต่การเอามารวไว้ในที่แบบนี้ ดูท่าแล้วคงไม่ได้เตรียมเซ่รมช่วยชีวิตพวกเขาเอาไว้ด้วยแน่

"นายช่วยดูแลเขาได้ไหม" อาจารย์เสี่ยววูหันมาถามโจวลั่วหยาง

"ได้สิ" โจวลั่วหยางรับคำ "ฉันช่วยอะไรไม่ค่อยได้ ให้ฉันคอยดูแลเขาก็แล้วกัน"

เต๋ออันพยายามบอก "ฉันไม่เป็นไร ไม่เป็นไร...งูตัวนี้ไม่แน่ว่าอาจจะไม่มีพิษ ดูลิ เลือดเป็นสีแดง"

เขาดูดหลังมือไม่หยุด โดยที่ถ่มออกมาคือเลือดสดๆ สีแดงฉาน โจวลั่วหยางเองก็แยกแยะไม่ออกและทำได้แค่ประคองเขาให้ลุกขึ้น

ไม่ช้าลูจิ่งก็หารุกุญแจพบ เขาจึงหันไปเรียกห้วนซง "มานี่"

ลูจิ่งทำท่าบอกห้วนซงให้เอากุญแจไปเสียบใส่รูกุญแจ จากนั้นประตูของด่านที่สองก็เปิดออก

"เข้าไป" ลูจิ่งบอกห้วนๆ

โจวลั่วหยางยกแขนเต๋ออันขึ้นพาดบ่าแล้วพาเขาเดินไปทางประตูหิน โดยก่อนจะปล่อยลูจิ่งก็ได้คลำหาในช่องหน้าต่างกระจกอีกรอบเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีอะไรถูกทิ้งไว้นั่น

หลังประตูใหญ่ของด่านที่สองเป็นโถงทางเดินที่คดเคี้ยว เต๋ออันบอก "ฉันเดินเองไหว"

ด้านหน้าปรากฏห้องโถงหนึ่งทีออกแบบได้อย่างแสนประหลาด และเมื่อลักประตูเข้าไปก็เห็นว่าข้างๆ มีแท่นอยู่แท่นหนึ่ง ทันใดนั้นก็เห็นว่ามี

ห้องพักผ่อนที่ตกแต่งอย่างเรียบง่าย อยู่ในนั้น โดยมีโต๊ะยาวตัวหนึ่งกับเก้าอี้
เจ็ดตัว บนโต๊ะยาวมีขนมปังบาเกตต์แบบเวียตนามชิ้นหนึ่งซึ่งมีกระดาษรอง
เอาไว้

"คุณพักผ่อนในห้องนี้ได้สองชั่วโมง" ผู้ควบคุมบอก "จะได้มีแรง"

โจวลัวหยางถอนหายใจ ดูที่ผู้ควบคุมเองก็คงอยากพักผ่อนเช่นกัน ซึ่งหาก
ดูจากนาฬิกาที่ตู้จึงสมควรอยู่นั้นบอกว่าตอนนี้เป็นเวลาบ่ายสี่โมงเย็น

"นายเป็นยังงี้บ้าง" โจวลัวหยางมองดูเต๋ออันด้วยความเป็นห่วง
เต๋ออันผืนพยักหน้า "ให้ฉันนั่งสักพัก อีกเดี๋ยวคงดีขึ้น"

ใบหน้าของเขาซีดขาวพร้อมกับหอบหายใจหนัก ทุกคนพากันหันมามอง
แต่ก็ไม่มีใครพูดอะไร

ในห้องแวนเสื้อคลุมอาบน้ำไว้ตัวหนึ่ง ลูจิ้งอวีรูดமானออกดูก่อนจะ
เห็นว่าในนั้นมีชักโครกด้วย

เวลาเดียวกันนั้นก็มีเสียงประกาศเป็นภาษาอังกฤษดังมาจากมุมหนึ่ง
ของห้อง "ผู้เข้าแข่งขันทุกคน กรุณาถอดหูฟัง แล้ววางไว้บนแท่นตรงทางเข้า
เพื่อชาร์จแบตเตอรี่"

โจวลัวหยางถอดหูฟังของตัวเองกับเต๋ออันออก จากนั้นทุกคนก็ทยอย
กันเดินเข้ามาวางหูฟังไว้บนแท่น พอหูฟังทั้งหมดถูกวางลงบนแท่นแล้วก็มีเสียง
หวดดังขึ้น

"ผิดคาดจริงๆ" หงโหวออกปาก "ดูแล้วพวกคุณชาวจีนจะมีความสามารถ
โดดเด่นในด้านทีมเวิร์ก เลยสามารถรอดชีวิตจากด้านที่สองมาได้ครบทุกคน
การแข่งขันของเราในซีซั่นนี้จะต้องสนุกแน่"

ไม่มีใครพูดอะไร โจวลัวหยางเงยหน้ามองไปที่มุมทั้งสี่ของห้องแต่ก็หา
กล้องวงจรปิดไม่พบ

"ในห้องนี้พวกคุณพักผ่อนกันได้เต็มที่" หงโหวบอก "พอครบหนึ่งชั่วโมง
เซฟแฮสส์จะทำการดับไฟ ถึงตอนนั้นให้สวมหูฟังแล้วออกเดินทางต่อ วางใจ
ได้เลย ในเซฟแฮสส์ไม่มีกล้องวงจรปิด พวกคุณพูดคุยกันได้อย่างอิสระ ผมจะ
ไม่แอบฟังบทสนทนาของพวกคุณ พี่ใหญ่พูดคำไหนคำนั้น"

ภายใต้แสงไฟสีขาวทุกคนดูอ่อนล้าหมดเรี่ยวแรง ต่างคนต่างนั่งลง
แล้วมองไปยังขนมปังบาเกตต์บนโต๊ะ แต่ก็ยังไม่มีใครขยับตัว

"กินสักหน่อยไหม" เสี่ยวอู่เหลือบมองนักพฤกษศาสตร์ที่ชื่อคุณ

คุณสายหน้า เขาถอดหมวกรับปริญญาออกแล้วก้มลงดูผม

"ไม่หิว" คุณบอก "หิวน้ำมากกว่า"

โจวหลัวหยางรู้สึกดีขึ้นกว่าคราวที่แล้วที่เข้ามา เขารู้ว่าในเกม Escape Room ที่มีความเครียดสูงคนเราจะเหงือออกไปหยุดจึงทำให้กระหายน้ำไวกว่าปกติ

"ไม่มีน้ำหรรอก" โจวหลัวหยางลองสำรวจรอบหนึ่งแล้วก็พบว่าในเซฟแฮ้าส์
แห่งนี้มีแต่อาหารโดยที่ไม่มีน้ำ ดูท่าแล้วคงจะเป็นความจริงใจ ไม่น่าว่าอีกสักพัก
คงปล่อยให้พวกเขาหลงไม้ลงมือต่อสู้กันเพื่อแย่งชิงน้ำดื่ม

"พักกันก่อน" ลู่จิ้งอู๋บอก "รอตอนจะไปค่อยหยิบขนมปังติดมือไปด้วย"

วันนี้ตู้จิ้งฟุนน้อยผิดปกติ แม้แต่ลู่จิ้งอู๋ก็ยังมองออก เขาเหลือบมอง
ตู้จิ้งฟูลงถาม "กุท นายไม่สบายหรอ"

"เขาไม่ค่อยชอบอยู่ในสถานที่ปิดนะ" โจวหลัวหยางตอบแทนตู้จิ้ง "อีกสักพัก
ก็ดีขึ้น"

ตู้จิ้งสูดลมหายใจเข้าลึกๆ "ฉันไม่เป็นไร"

"พวกนายรู้จักกัน?" ในที่สุดเสี่ยวอู่ที่รับบทอาจารย์ก็ถามสิ่งที่ติดใจสงสัย
ออกมาได้เสียที

พวกเขา นั่งอยู่หน้าโต๊ะตัวยาว เวลานี้ไม่ว่าจะพูดอะไรก็ไม่ถูกลงโทษ
ทั้งสิ้น ดังนั้นพวกเขาก็สามารถคุยเล่นกันได้

โจวหลัวหยางคิด ไม่ใช่แค่รู้จักกันหรรอก ฉันกับตู้จิ้งมาเพื่อนายด้วยซ้ำ

คุณหันมามอง "ในเซฟแฮ้าส์นี้ไม่มีกล้องแอบถ่ายหรรอก"

เสี่ยวอู่จึงว่า "แต่ฉันเดาว่ายังมีไม้คึดักฟัง เชื่อใจพวกเขาไม่ได้หรรอก"

ตู้จิ้งบอก "ไม่เป็นไรหรรอก ทั้งพวกเราสองคนและพวกนายทุกคนลงเรือ
ลำเดียวกันแล้ว"

ในที่สุดตู้จิ้งก็เอ่ยปากพูดเสียที เขาเคาะนิ้วลงบนโต๊ะเป็นจังหวะพลาง

บอก "ต่อไปตั้งใจฟังให้ดี ฉันจะพูดแค่รอบเดียวเท่านั้น"

จู่ๆ โจวลั่วหยางก็สังเกตเห็นได้ว่ามีบางอย่างไม่ปกติ ซึ่งในขณะนั้นเสี่ยวอู่หร่วนซง เต่ออัน และลู่อังอวี่ก็ได้หันไปมองดูจู่จิ่งพร้อมกับทำสีหน้าจริงจังขึ้นมาในเวลาเดียวกัน

"ฉันจะพยายามเต็มที่ จะต้องช่วยให้พวกนายทุกคนได้ออกไปอย่างมีชีวิต" จู่จิ่งพูดกับทุกคน

เกิดอะไรขึ้น เมื่อไหร่ที่จู่จิ่งนั่งเสียบเป็นการแสวงหาเธอ ทำไมแค่ได้เข้ามาในเซฟเฮ้าส์อาการป่วยของเขาก็ดูเหมือนจะหายดี โจวลั่วหยางเหลือบมองดูจู่จิ่ง ก่อนที่จู่จิ่งจะทำท่าสื่อสารง่าย ๆ เป็นการบอกให้เขาไม่ต้องพูดอะไร

"นายเป็นใครกันแน่" เสี่ยวอู่สงสัย

ลู่อังอวี่กลับดูเหมือนจะเข้าใจจี้เอง "ได้ ต่อจากนี้ไปฉันจะเชื่อนาย"

"อย่าพูดแทรกสิ" จู่จิ่งก้มหน้าดูนาฬิกา "เวลาเหลือไม่มาก แต่ถ้าไม่ใช่ว่าทุกคนจะได้รอดออกไป ฉันคงต้องขอรักษาชีวิตเราสองคนเอาไว้ก่อน"

ว่าแล้วจู่จิ่งก็เข้าไปที่โจวลั่วหยาง ซึ่งนับเป็นการแสดงท่าทีที่ชัดเจนต่อหน้าคนที่เหลือ

เมื่อไม่มีใครพูดอะไร จู่จิ่งจึงพูดต่อ "แต่ขอแค่รอดชีวิตผ่านด่านสุดท้ายไปได้แล้วขึ้นรถกลับไป ฉันก็มั่นใจว่าจะช่วยให้ทุกคนรอดชีวิตได้แน่"

"ถ้าถึงตอนนั้นนายก็ชนะไปแล้ว ถ้าชนะก็รอด พล่อมอะไรไร้สาระ" หร่วนซงพูดอย่างไม่เกรงใจ

โจวลั่วหยางย้อนถาม "นายคิดอย่างนั้นจริงหรือ นายว่าการเข้ามาแข่งขันและรู้ที่ตั้งของพวกมัน แล้วพวกมันจะยอมปล่อยนายไปหรือ"

ลู่อังอวี่หันไปถามหร่วนซง "ทำไมนายถึงได้มาโผล่หน้าอยู่ที่นี่ได้ล่ะ"

โจวลั่วหยางสงสัย ลู่อังอวี่รู้ฐานะที่แท้จริงของหร่วนซงหรือเปล่า เขาเดินทางกับหร่วนซงมาถึงיעדנאם โดยตอนที่จะออกจากสถานที่ท่องเที่ยว ลู่อังอวี่ได้ถูกลักพาตัว ถ้าว่ากันตามเหตุผลแล้วเขาไม่รู้ว่าหลังจากนั้นหร่วนซงจะกลายเป็นอย่างนี้ เพราะหากเป็นคนทั่วไปก็คงคิดว่าหร่วนซงเป็นเหยื่อเช่นกัน

แต่ลุงจิ้งอวี่ดูเหมือนจะฉลาดกว่าที่เขาคิดเอาไว้
คุณหันไปมองลุงจิ้งอวี่ ก่อนจะหัวเราะอย่างจนปัญญา "พวกนายสองคน
มีอะไรกันล่ะเนี่ย"

หรวนซงตอบกลับไป "ฉันไม่รู้จักเขา"

บนโต๊ะถูกปกคลุมด้วยความเงียบอีกครั้ง เสียงอู่อู่เหลือบมองโจวลั่วหยาง
กับตู่จิ้ง แล้วหันไปมองลุงจิ้งอวี่กับหรวนซง

ตอนนี้เองเสียงลมหายใจของเต๋ออันก็ดังยิ่งขึ้น "มีน้ำไหม"

"ไม่มีเลย" โจวลั่วหยางบอกเสียงอ่อย "รออีกสักเดี๋ยวนะ ได้ออกไปจาก
เซฟเฮ้าส์นี้แล้วอาจจะหาน้ำมาได้"

"ถ้าอย่างนั้นออกไปกันก่อนไหม" ตู่จิ้งถามทุกคน

"พักสักเดี๋ยวนะ" เสียงอู่อู่บอกอย่างล้าๆ "แทบไม่มีแรงแล้ว"

เวลาบ่ายสี่โมงครึ่ง พวกเขาเล่นเกมมาได้หกชั่วโมงแล้ว แต่ดูจาก
สถานการณ์นี้ด้านอื่นๆ ต่อจากนี้ดูเหมือนจะยังมีอีกยาวไกล

"นายไปเข้าห้องน้ำก่อนไหม" โจวลั่วหยางนึกขึ้นได้ "ในชักโครกอาจจะม
น้ำก็ได้ ฉันจะไปดูสักหน่อย"

โจวลั่วหยางดูในชักโครก แต่ก็พบว่า เป็นชักโครกแบบสุญญากาศ
ซึ่งหมายความว่าใต้ดินนี้ไม่มีท่อระบายของเสีย จึงต้องลี้ภัยความคิดไป

ตอนที่ออกมาตู่จิ้งกำลังขึ้นไปยืนบนโต๊ะยาวแล้วเงยหน้ามองโคมไฟ
เพดาน

ด้านหลังม่านอาบน้ำ เต๋ออันทรุดลงนั่งเอกเขนกพิงชักโครก เหี้ยยด
สองขา กับพื้นไม่สนใจอะไรอีกแล้ว เขาหันมาถามโจวลั่วหยาง "นาย...นาย
ชื่ออะไร นายเป็น...คนจีนใช่ไหม"

"ใช่" โจวลั่วหยางคุกเข่าลงข้างๆ แล้วเอานูเข้าไประงับ "ฉันเป็นคนจีน"

"เป็นคนที่ไหน" น้ำเสียงของเต๋ออันดูอ่อนล้ามาก "วานเรื่องหนึ่งสิ"

โจวลั่วหยางรู้สึกได้ว่าเต๋ออันได้รับพิษจริงๆ ทั้งยังเป็นพิษที่ค่อนข้าง
ร้ายแรง

"อย่าเพิ่งพูด" โจวลั่วหยางบอก "นายจะหายดี"

โจวลั่วหยางลองแตะที่หน้าผากเขาก่อนจะรีบเรียก "กุหล!"

"อืม" ตู๋จิ่งตอบกลับมาจากด้านนอกห้องน้ำ

"เขามีไข้" โจวลั่วหยางบอก "แต่อันจับไข้แล้ว"

"นี่...ให้นาย" เต่ออันบอก "อีกสักพักก็ไม่ต้องสนใจฉันแล้วนะ"

เต่ออันหยิบสมุดปกหนังสือดำออกมาให้ และเมื่อโจวลั่วหยางเปิดออกดู ก็พบว่าหน้าส่วนใหญ่นั้นว่างเปล่า มีเพียงสิบหน้าแรกที่วาดบรรทัดห้าเส้นไว้กับตัวโน้ตหลายตัว

"ถ้านายรอดไปได้..." เต่ออันพูด "เล่าให้พี่สาวฉันฟังด้วย เธอ..."

"นายอายุเท่าไร?" โจวลั่วหยางถาม

"ยี่สิบสอง" เต่ออันบอกเสียงอ่อนแอ "ฉันเพิ่งลาออกจากการได้ไม่นานเท่าไร แทบไม่ได้ติดต่อกับทางบ้านเลย...ฉันเรียนด้านคอมพิวเตอร์ ฉัน...ก่อนหน้านี้ชอบการพนันมาก ไม่ใช่นิสัยที่ดีหรอก ผลาญเงินของที่บ้านจนหมดเกลี้ยง ตอนหลังฉันเลยเดินทางไปพม่า..."

"ที่นี่ก็มีพวูชาต่างหาก" โจวลั่วหยางท้วง

"ก็มีพวูชา?" เต่ออันหัวเราะขึ้นๆ "อืม ก็มีพวูชาหรือ...ฉันไม่รู้เลย"

เห็นได้ชัดว่าเต่ออันก็ถูกลักพาตัวมาเช่นกัน

"ชื่อจริงของฉันคือไช่เจี๋ย" เขาพูดด้วยน้ำเสียงขาดหวัง "อยากจะ...ชนะพนัน ชนะเอาเงินสองล้านกว่า ผลคือตอนทีคิดว่าจะรามีอกกลับถูกบ่อนลักพาตัว บอกพี่สาวฉันนะ ฉัน...ขอโทษด้วย มีปากกาใหม่ ถ้ามี...จดเบอร์โทรให้ที่ นายจำได้ไหม"

"ตู่จิ่ง!" โจวลั่วหยางร้องเรียก

ตู่จิ่งเปิดม่านอาบน้ำเข้ามา เมื่อเห็นว่าเต่ออันหน้าซีดอีกทั้งยังหอบไม่หยุด เขาจึงคุกเข่าลงข้างหนึ่งแล้วใช้นิ้วเปิดเปลือกตาของเต่ออันขึ้นมาเพื่อดูรูม่านตา

ทันใดนั้นเต่ออันก็คว้าข้อมือของโจวลั่วหยาง "จำไว้ให้ดีนะ จำให้ได้ อย่าลืมเด็ดขาด..."

หลังมือของเขาถูกงัดจนบวมเป่งเป็นรอยคล้ำสีม่วงๆ ดำๆ แล้วเขาก็บอกเบอร์โทรศัพท์ออกมา

"ฉันจำได้แล้ว" ตู้จึงพูดด้วยสีหน้าสงบแล้วหันหลังเดินออกไป

แต่อันพิยกหน้าอย่างอ่อนล้าพลางยิ้มให้

โจวลัวหยางได้แต่คอยปลอบว่า "พักสักเดี๋ยวละ ไม่มีอะไรหรอก"

"ลัวหยาง ออกมา" ตู้จึงพูดมาจากด้านนอก

ตอนที่โจวลัวหยางออกไป ลู่อ๋องวี้กำลังหันแบ่งขนมปังด้วยมีดพับสวิส

"ทุกคนแบ่งกัน เอาไว้กินตอนหิว"

ทุกคนได้ไปคนละชิ้น ห้วนซงมองขึ้นขนมปังด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก ลู่อ๋องวี้เอาส่วนของเตออันให้โจวลัวหยาง "ส่วนของนักโบราณคดี พวกนายรับแทนเขาก็แล้วกัน"

โจวลัวหยางถอนหายใจอย่างเหน็ดเหนื่อยแล้วหมอบลงกับโต๊ะ ตู้จึงเหลือบมองนาฬิกา เวลาผ่านไปหนึ่งชั่วโมงแล้วพวกเขาทั้งกระหายและอ่อนล้า ประเด็นคือไม่มีน้ำ ทุกคนเลยจำต้องพูดให้น้อยที่สุดเพื่อออกมาแรงไว้

"เขากำลังโกหกพวกนาย" ลู่อ๋องวี้พูดขึ้น

"ใคร" เสี่ยวอู่อ๊ะแวว

"ตู้" ในที่สุดห้วนซงก็พูดข้อจริงของตู้จึงออกมา แล้วหันไปพูดกับเขา "นายชื่อตู้จิงไช่ไหม"

ตู้จึงสวมนับมือโดยไม่ได้ตอบอะไรกลับไป

โจวลัวหยางจึงว่า "นักบวชน้อย พวกเราไม่เข้าใจว่าไปทำอะไรผิดต่อนายกันแน่"

"นายไม่ได้ทำผิดต่อฉัน" ห้วนซงบอก "เกมนี้มีคำอธิบายชัดเจนมาก่อน แล้วว่าต้องเอาชีวิตตัวเองให้รอดแล้วหาทางฆ่าคนอื่น ๆ ะ"

ลู่อ๋องวี้ไม่ได้พูดอะไร เขาเอาแต่จ้องมองห้วนซงเขม็ง

ส่วนทางด้านเสี่ยวอู่อ๊ะกับคุนยังเงียบ

"ไช่" คุนบอก "นี่ก็เป็นคำแนะนำจากผู้ควบคุม"

ห้วนซงจึงว่า "ถ้าฉันเป็นคนดู คงไม่อยากเห็นผู้เข้าแข่งขันทำท่าทำาจริง"

ร่วมแรงร่วมใจจับมือกันฝ่าด่านไปจนถึงตอนจบหรอก"

"แน่นอนอยู่แล้ว" ตู๋จิ้งสวมสนับมือพลงางพูดอย่างไม่ใส่ใจ "จะต้องสู้กันให้ตายไปข้างถึงจะสนุกใช่ไหมล่ะ"

"เขาสองคนเป็นพวกเดียวกัน" หรวนซงพูดโดยไม่มองตู๋จิ้ง "ที่เขาพูดมาก็แค่อยากได้รับความไว้วางใจจากพวกเรา ต่อไปเขาจะจัดการอะไรยังไง เราจะได้เชื่อเขาหมด"

แต่แล้วทันใดนั้นตู๋จิ้งก็หันกลับมาต่อหน้าหรวนซงอย่างแรง

"อย่าต่อยนนะ!" เสี่ยวอู่ตะโกนห้าม

คุณผู้ดูถูกขึ้นทันทีก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ "มีอะไรก็พูดกันดีๆ สิ! อย่าลงไม้ลงมือ!"

"อย่าต่อยนเลย" ลู่จิ้งอวีไม่ได้ลูกตาม เขาพูดเสียงเรียบ "เขาไม่ใช่ศัตรูของนาย ต่อยหมดเดี๋ยวก็พอแล้ว"

บทที่ 29

หรวนซงถูกตู้จิ่งต๋อยจนเลือดอาบหน้า ก่อนจะโชดโชเซไปเกาะที่ผนัง มุมหนึ่ง โจวลั่วหยางไม่สงสัยว่าเขาลักนิต อย่างไรเสียถ้าไม่ใช่เพราะเขา ลู่จิ่งอวี่ คงไม่ต้องตกอยู่ในสถานการณ์อันตรายอย่างนี้ หรวนซงเท่ากับเป็นผู้ช่วย ฆาตกร ต่อให้อีกฝ่ายอ้างว่ามีความจำเป็นต้องทำแค่นั้นก็ยังสมควรตายอยู่ดี แต่เขาไม่นึกเลยว่าหรวนซงจะถึงกับโพล่งบอกชื่อจริงของผู้เข้าแข่งขัน ออกมาเองกับปากเพื่อเงิน

"เอาแผนผังของนายมา" ตู้จิ่งพูดเสียงเรียบ

"อย่าทำกับเขาอย่างนั้นะ!" เสี่ยวอู่ตวาดห้าม

"นายไม่รู้หรอว่าเขาทำอะไรมาบ้าง" โจวลั่วหยางเห็นว่ามีคนต่อต้าน ตู้จิ่งเลยพูดขึ้น เห็นได้ชัดว่าคุณกับเสี่ยวอู่ นั้นทนดูการใช้กำลังข่มเหงรังแกคนที่อ่อนแอไม่ได้ แต่คุณคงจะหวาดระแวงกว่าเสี่ยวอู่ โดยคาดเดาว่าพวกเขาจะต้อง มีบุญคุณความแค้นต่อกัน เพราะทั้งตู้จิ่ง โจวลั่วหยาง ลู่จิ่งอวี่ และหรวนซง ต่างก็ทำหน้าที่เหมือนกับว่ารู้จักกันมาก่อนตั้งแต่ในด้านแรกแล้ว

โจวลั่วหยางมองลู่จิ่งอวี่แล้วเลิกคิ้ว ทำท่าทางเหมือนกับจะบอกว่า ถึงเวลา นายพูดแล้วนะ

ลู่จิ่งอวี่ยิ้มด้วยสีหน้าเหนื่อยๆ ก่อนจะอธิบายให้คุณกับเสี่ยวอู่ ฟัง "เขาหลอกฉันให้มาที่โฮจิมินห์ แล้วเอาตัวขึ้นรถแท็กซี่ป้ายดำของคนพวกนี้"

ทั้งสองเข้าใจในทันที คุณและเสี่ยวอู่ ต่างก็ถูกหลอกให้มาที่เวียดนาม

เหมือนกัน หากจะบอกว่านี่เป็นขบวนการค้ามนุษย์ก็ไม่ถือว่าแรงจนเกินไป พวกเขาจึงพากันเดินอาดๆ เข้าไปหาหรวนซง

"แกเป็นพวกมัน?!"

"ยังมีใครอีก"

"อย่าลงไม้ลงมือ เชื้อจันเถอะ!" ตอนนี้เป็นใจลัวหยางที่ต้องออกตัว ปกป้องหรวนซง เนื่องจากที่ตู้จิงต๋อยไปยังถือว่าอยู่ในขอบเขต เพียงแค่อยากสั่งสอนให้เขายอมฟัง แต่กับเสี่ยวอู๋และคุณ พวกเขาถูกหลอกมาโดยพวกค้ามนุษย์ ลองถ้าได้ลงมือทำร้ายเพื่อระบายความโกรธเข้าจริงๆ คงเอาถึงตายแน่

"ถอยไปเถอะ" ตู้จิงยืนขวางหน้าหรวนซงกลางบอกด้วยน้ำเสียงจริงจัง เสี่ยวอู๋กับคุณโกรธจนแทบจะคุมอารมณ์ไม่อยู่ เสี่ยวอู๋ตัวสั่นเทา ส่วนคุณก็จ้องมองด้วยดวงตาแดงก่ำ น้ำตาคลออย่างเคียดแค้นที่ถูกกระทำ

"ส่งแผนผังมา" ตู้จิงสั่ง "เราจะได้อามาศึกษากัน ส่งมาสิ อย่ากรอดหรือไมก็แล้วแต่นาย"

หรวนซงไม่ได้ดิ่งดันอย่างไร้ประโยชน์อีกต่อไป ก่อนจะหยิบแผนผังที่เป็นภาพปริ้นต์ออกมาให้

บนแผนผังแสดงภาพพื้นที่ใหญ่โตซับซ้อน บนนั้นมีเส้นทางที่ค่อนข้างวุ่นวายซับซ้อน ทั้งยังเปรอะเลื้อยดำเดาของหรวนซง ตู้จิงกางแผนผังไว้บนโต๊ะ ก่อนจะเหลือบมองนาฬิกา...ยังเหลือเวลาอีกสี่สิบห้านาที

"ตอนนี้มาวิเคราะห์แผนผังนี้กัน" ตู้จิงพูดอย่างเรียบเฉยโดยไม่ลนลาน "ออกจากเซฟแฮร์สแล้วก็จดจำแผนผังให้แม่น เพราะยังงี้ก็ต้องคืนเขาไป ทำอย่างนี้แล้วผู้ควบคุมจะได้ไม่รู้"

หลายคนหันไปมองหุฟฟิงที่กำลังซาร์จแบตเตอรี่ อยู่ ใจลัวหยางคิดว่าถึงผู้ควบคุมจะไม่รู้ แต่หงโหวตต้องรู้แน่ เขาจะต้องกำลังแอบฟังอยู่เพียงแต่ไม่ได้ส่งเสียงเท่านั้นเอง

ทุกแผนการของตู้จิงล้วนเกี่ยวพันกันหมด และถึงแม้จะไม่รู้ว่าการหลอกผู้ควบคุมนั้นมีประโยชน์อะไรแต่ใจลัวหยางก็เชื่อเขา

"นี่หมายความว่าอะไร" เสี่ยวอู่ถาม "ดูไม่เห็นเข้าใจเลย"

แผนผังซับซ้อนกว่าที่พวกเขาคิดไว้มาก และจากการเทียบสัดส่วนกัน ด้านแรกที่เป็นห้องซังกับด้านที่สองที่เป็นพญาวานรหนุมนั้น ทั้งสองด้านนี้ ยังใช้พื้นที่ไม่ถึงสามเปอร์เซ็นต์ของแผนผังทั้งหมดด้วยซ้ำ บริเวณที่ถูกวาดด้วยสีน้ำเงินกับสีแดงบนกระดาษคิดเป็นราวๆ สิบเปอร์เซ็นต์ของแผนผัง ทั้งหมดเท่านั้นเอง ส่วนที่เหลือซึ่งวาดด้วยสีเทานั้นเป็น 'พื้นที่ที่ยังไม่เปิดดำเนินการ'

คุณครุ่นคิดแล้วบอกว่า "ด้านหลังเขาวงกตมีพื้นที่ที่ยังไม่เปิดใช้ ไม่นานว่าพวกเขาอาจจะอยากกันไว้สำหรับกิจกรรมเพื่อความบันเทิง"

"ตรงนี้หมายความว่าอะไร" เสี่ยวอู่ชี้ที่เส้นบนแผนผัง

"ท่อระบายอากาศ"

ผู้จูงกับคุณตอบขึ้นพร้อมๆ กัน ก่อนที่คุณจะเงยหน้ามองผู้จูง ทั้งสองสบตากันแล้วต่างก็มีสีหน้าประหลาดใจ

ผู้จูง "นายทำงานอะไร"

"สถาปนิกงานก่อสร้าง" คุณตอบ "นายล่ะ"

"เปิดร้าน กิจการส่วนตัวนะ" ผู้จูงตอบส่งๆ ไป

ผู้จูงกับคุณต่างก็อ่านแผนผังนี้ได้ แผนผังมีการใส่สัญลักษณ์ไว้บนพื้นที่สามส่วนด้านหลัง และมีการใช้เส้นหนาสีดำเชื่อมโยงระหว่างพื้นที่ รวมทั้งมีการใส่สัญลักษณ์ที่ดูแปลกประหลาดไว้หลายอัน

เสี่ยวอู่จึงว่า "ส่วนฉนั้นเป็นสตรีมเมอร์" ไม่มีความรู้เฉพาะทางเลย คงต้องแล้วแต่พวกนายแล้วล่ะ"

ด้วยความที่คุณรู้จักเห็นอกเห็นใจคนอื่น เขาจึงตบท้ายปลอบเสี่ยวอู่ "ไม่ว่าหรอก ไม่นานอาจมีบางจุดที่นายจะแสดงความสามารรถได้ ถึงตอนนั้น คงต้องพึ่งนาย"

ผู้จูงอ้วจึงว่า "บริเวณต่อไปคือตรงนี้ ดูเหมือนจะกว้างมาก สัญลักษณ์นี้คืออะไร"

ไม่มีใครรู้จักสัญลักษณ์ของด้านที่สาม ผู้จูงจึงหันไปเรียก "ลั๋วหยาง?"

โจวลัวหยางคุกเข้าอยู่หลังม่านอาบนํ้า เขานํ้าตาคลอขณะลูบหน้าผากของเต๋ออัน

"เขาจะตายแล้ว" โจวลัวหยางบอก

ทุกคนเดินออกจากโต๊ะไปดูเต๋ออัน ตู๋จิ้งที่เคยดูม่านตาของเต๋ออันแล้วพบว่าม่านตาขยาย จึงก้มลงดูนาฬิกาอีกครั้ง

"เร็วเข้าเถอะ" ตู๋จิ้งพึมพำ

โจวลัวหยางปล่อยมือเต๋ออัน ก่อนจะประคองให้เขานอนราบ อย่างน้อยก็จะได้นอนสบายหน่อย เต๋ออันกำลังก้าวไปสู่ความตาย ถึงนี้จะไม่ช้าครั้งแรกที่เขาได้เห็นเหตุการณ์ที่มีคนตาย แต่ก็ไม่ว่าอีกนานแค่ไหนกว่าเต๋ออันจะหมดลมหายใจ และไม่ว่าเขาจะทนได้ถึงเที่ยงคืนหรือไม่

"ฉันว่านักบวชพูดไม่ถูก" ลู่อังอวีโพล่งออกมา "สถานการณ์แบบนี้เราต้องร่วมมือกัน สมมติว่าเราเริ่มทิ้งเพื่อนตั้งแต่ด่านห้องซัง อัตราการรอดชีวิตก็จะยิ่งต่ำกว่านี้ คิดดูสิ ด่านที่สองพญาวานร ถ้าไม่ได้ขวดของคุณจะเอาอะไรมาใส่นํ้ามันก๊าด"

"ไม่หรอก" ตู๋จิ้งแย้งเสียงเรียบ "นักบวชพูดถูก ย้อนกลับไปตอนด่านห้องซัง ถ้าตอนแรกคุณได้กุญแจมาแล้วช่วยคนอื่น ถ้าเป็นอย่างนั้นไม่ว่าจะช่วยใครออกมา แล้วเขาอยากจะตอบแทน ปฏิกริยาแรกก็คือกลับไปช่วยคุณขอแค่คุณไปถึงด่านที่สองสำเร็จพวกเขาก็รอดแล้ว"

เสี่ยวอู๋จิ้งว่า "แล้วคนที่เหลือล่ะ"

ตู๋จิ้งยกไหล่แล้วผายมือ "อาจมีกุญแจสำรองเตรียมไว้ก็ได้ สรุปคือไม่มีทางจะกำจัดออกไปรอดเดียวห้าคนตั้งแต่ด่านแรก ไม่อย่างนั้นจะถูกผู้ชมคอมเมนต์ด่าแถมยังจะโดนขอเงินคืนด้วย เตรียมออกเดินทางกันได้แล้ว ลัวหยาง?"

ลู่อังอวียึดแผนผังใส่อกของหรวนซง ทุกคนหยิบขนมปังแล้วทยอยกันไปหยิบหูฟัง จากนั้นเสียงของหงโหวกก็ดังขึ้นอีกครั้ง

"ดูแล้วพวกคุณรักษาเวลามากนะ" หงโหวกบอก "รู้งานก็ดีแล้ว แบบนี้ผมค่อยสบายใจหน่อย"

โจวลัวหยางจึงว่า "เพราะในนี้ไม่มีน้ำ ทุกคนหิวน้ำจะแย่"

หงโหวบอก "เดี๋ยวก็มี มาสิ ออกเดินทางได้ ขออวยพรให้พวกคุณโชคดี
อีกสักพักเราค่อยไปจัดการเรื่องนักโบราณคดีแล้วหาทางช่วยชีวิตเขา หรือ
พวกคุณอยากจะพาเขาเดินทางต่อ?"

ไม่มีใครแสดงความเห็นออกมา ทุกคนต่างยอมรับโดยดุษณีว่าเวลานี้
ต้องทิ้งเต่ออันไว้ที่นี่ อย่างไรก็ตามเสียถ้าพาไปด้วยเขาคงไม่พินต้องตายอย่าง
แน่นอน ไม่แน่ว่าหงโหวบอาจจะมีเมตตาช่วยชีวิตเขาจริงๆ ก็ได้

โจวลัวหยางลูบหน้าผากเต่ออันแล้วบอก "พวกเราต้องไปกันก่อน แล้ว
พบกันนะ"

คุณแย้ง "ต้องพูดว่า 'ขอลาจากกันตลอดกาล' ต่างหาก"

เต่ออันทำความเข้าใจกับคนในที่นี้ได้ไม่นาน นอกจากโจวลัวหยางแล้ว
คนอื่นๆ ก็ล้วนไม่มีใครรู้เลยว่าตัวเขาเป็นใคร มาจากที่ไหน และเคยทำอะไร
มาบ้าง

ก่อนจะสวมหูฟังโจวลัวหยางได้ยินเสียงลู่อังอวีพูดโพล่งอยู่ข้างหลัง
"ทำไมนายถึงได้มาที่นี่"

โจวลัวหยางกำลังจะหันไปมอง แต่แล้วก็พบว่าประโยคที่เพิ่งจะได้ยิน
ไปเมื่อครู่นี้ ลู่อังอวีไม่ได้ถามเขา

หรวนซงตอบกลับไป "เพื่อเงินไงล่ะ ระหว่างทางฉันเตือนนายไม่ใช่แค่
ครั้งเดียวนะว่านายเชื่อคนง่ายเกินไป"

ลู่อังอวีพูดบ้าง "ฉันก็เคยบอกเหมือนกันว่าช่วยนายได้ นายนั่นแหละ
ที่ไม่เชื่อใจใครง่าย ๆ"

หรวนซงเอาทิชชููดเลือดกำเดาจากการที่ถูกตู่จิ้งชกก่อนจะตอบกลับ
"ฉันต้องเลี้ยงลูกเลี้ยงเมีย นายไม่เข้าใจหรอก"

ลู่อังอวียิ้มด้วยสีหน้าผ่อนคลาย "อ้าว มีเมียแล้วหรอจ้ะ เป็นชายแท้สินะ"

ส่วนตู่จิ้งที่เดินนำหน้าไปเปิดประตูหันกลับไปยื่นมือให้โจวลัวหยาง
ทั้งสองจับมือกันก่อนจะก้าวเข้าไปสู่ความว่างเปล่าอันมีมิติที่ไร้ขอบเขตนอก
เซฟเฮ้าส์

เมื่อเดินผ่านโถงทางเดินที่ทอดยาวสายหนึ่งมาข้างหน้าก็มีแต่ความมืดสลัว ในห้องปริศนาห้องใหม่มีดีมาก อีกทั้งยังมีเสาประหลาดตั้งอยู่ทั่วห้อง ตะเกียงน้ำมันดวงเล็กสามดวงตั้งอยู่บนยอดเสาซึ่งตะเกียงนั้นจนจะดับแล้ว จากนั้นพวกเขาก็ได้ยินเสียงน้ำไหล

โจวลัวหยางหิวน้ำมาก ตั้งแต่ลิบโม่งเช้าจนถึงตอนนี้เขายังไม่ได้ดื่มน้ำเลย ซึ่งคนอื่นๆ ก็คงอยู่ในสภาพเดียวกัน

"มีน้ำแล้ว!" เสียงอุพุดพลางเดินนำไปโดยเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น

ลู่อึ้งอวี่ "อย่านุ่มบ่าม"

ตู๋จิ้งรีบบอก "ทุกคนอย่าขยับนะ!"

โจวลัวหยางซังกี่เท้า ตรงด้านหน้าเขาเป็นคาน แต่ด้านล่างของคานที่ว่านั้นมีแต่ความมืดมิด ด้วยมันเป็นหลุมที่ลึกจนมองไม่เห็นกัน คานสองตัวเชื่อมต่อกันโดยวางค้ำไว้บนปากหลุมลักษณะใหญ่จนกลายเป็นสะพานที่วางพาดสลับไขว้กัน ทั้งนี้เสียงน้ำที่ได้ยินนั้นดังมาจากหลุมลึกทั้งสองฟาก

คานตรงหน้านั้นเดินไปได้ทีละคน นอกจากนี้ยังไม่มีการกันตัก ถ้าไม่ระวังก็อาจถูกเบียดจนตกลงไปได้

"ไลต์" เสียงเลี้ยวอยู่ตั้งขึ้นจากทางด้านหลัง

ไฟฉายส่องการด้วยเสียงพลันสว่างขึ้น แต่เมื่อเอามันส่องลงไปยังพื้นที่โล่งว่างซึ่งลึกจนมองไม่เห็นกันแล้วก็ยังไม่เห็นอะไรอยู่ดี

"ต้องผ่านตรงนี้ไป" ตู๋จิ้งเสนอ "แล้วก็ต้องหาต้นน้ำ"

มีเสียงดังจากหูฟังของโจวลัวหยาง "สวีสวี ธา ฉันหวังว่าคุณคงได้พักผ่อนมากพอแล้ว"

โจวลัวหยางไม่ตอบ หลายคนยืนนิ่งเงียบกันอยู่บนคาน ต่างคนต่างฟังคำสั่งของผู้ควบคุมจากหูฟัง ทั้งนี้ผู้ควบคุมอาจดื่มชายามบ่ายหรืออาจไปกินข้าวมาแล้ว ซึ่งดูเหมือนว่าทางนั้นจะเตรียมตัวกันพร้อมแล้ว

"จะให้ทีคุณควรหาทางผลักดันที่เหลือในนี้สักสองสามคนให้ตกลงไป" ผู้ควบคุมบอก

โจวลัวหยางโพล่งออกมาได้แสงตะเกียงสลัว "คำสั่งในหูฟังบอกให้ฉัน

ผลักพวงนายลงไป"

"นายบ้าไปแล้ว!" ลูจิงอวี่เตือนโจวลัวหยาง "ห้ามพูดอะไรทั้งนั้นนะ!"

"ไม่เป็นไร" โจวลัวหยางบอก "เขาซื้อต๋อฉันไม่ได้หรอก เพราะถ้าฉันล้มก็จะตกลงไปในหลุมมีดๆ นั่น ส่วนเขาจะถูกปรับแพ้"

โจวลัวหยางเข้าใจแล้ว ผู้ควบคุมทั้งหกคนไม่สามารถทำโทษขณะที่ผู้เล่นกำลังอยู่บนคานได้

"อย่าเปิดเผยคำสั่งของพวกเขาสิ" ตูจิ้งคว่าข้อมือของโจวลัวหยางพร้อมกับหันไปชี้ "ไม่อย่างนั้นพอออกจากที่นี่แล้วเขาจะลงโทษนายด้วยเหมือนกัน"

โจวลัวหยางไม่ได้พูดอะไร เขาเพียงแค่เหลือบมองตูจิ้ง ตูจิ้งพูดต่อ "ต่อจากนี้เดินเรียงแถวตอนไปข้างหน้า ไปหาแหล่งน้ำ"

ทั้งสองด้านของคานยักษ์ที่พาดทับกันมีอ่างใส่น้ำอยู่สองใบ

"ไปทางด้านซ้าย" ผู้ควบคุมสั่ง "แยกกันไปกับบอดีการ์ดของคุณ ฟังฉันนะ ถ้าทำอย่างนี้ไม่แน่ว่าอาจช่วยรับประกันความปลอดภัยให้พวกคุณสองคนได้"

"เราต้องแยกกัน" โจวลัวหยางหันไปบอกตูจิ้ง

ตูจิ้งครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะหันไปมองลูจิงอวี่ ลูจิงอวี่จึงพูดขึ้น "ให้เขาไปกับฉันก็แล้วกัน"

"นายเดินตามมาทางด้านนี้" ตูจิ้งไม่ค่อยไวใจห้วนซง

ทั้งหกคนจึงก้าวไปบนคาน โดยเริ่มเดินตามทางจากทั้งสองด้าน ตูจิ้งเดินนำคุณกับห้วนซงไปบนคานมุ่งหน้าไปยังปลายทางทิศตะวันตก ส่วนลูจิงอวี่เดินนำเสี่ยวอู๋กับโจวลัวหยางไปทางทิศตะวันออก

ด้านนี้ต้องใช้ความระมัดระวังเป็นอย่างมาก เพราะถ้าไม่ระวังคงได้ตกลงไปในหลุมลึกเป็นหมื่นจั้ง* แน่ๆ

"ตะเกียงจะดับแล้ว" โจวลัวหยางเตือน

"ไม่ทันแล้ว" ตูจิ้งตอบ "จะกลับก็พูดยากแล้ว"

ในที่สุดคนทั้งสองกลุ่มก็ไปหยุดอยู่หน้าอ่างใส่น้ำของแต่ละฝ่าย

* จั้ง เป็นหน่วยวัดความยาว เทียบได้กับประมาณ 3.33 เมตร

แสงที่คอยให้ความสว่างในด้านนี้สลัวลงเรื่อยๆ เสียวอยู่ติดฟ็อก "ฉันอยาก
ดื่ม น้ำ หิว น้ำ จะตายอยู่แล้ว"

"เดี๋ยวก่อน" ลูจิงอวีว่า "น้ำนี่ปลอดภัยไหม"

ไม่มีใครพูดอะไร แล้วผู้ควบคุมของโจวลัวหยางก็ได้ออกคำสั่งใหม่
"อย่าดื่มเป็นคนแรก สังเกตอาการของพวกเขาก่อน ในน้ำอาจมีพิษก็ได้"

"ด้านพวกนายล่ะ" โจวลัวหยางตะโกนถามไปทางตู้จิง

คนหกคนแบ่งเป็นสองกลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มรวมตัวกันอยู่หน้าอ่างใส่น้ำ
ทางฝั่งตะวันออกและตะวันตก

คุนบอก "รอเดี๋ยว เราจะตรวจสอบก่อน!"

คุนหยิบขวดที่เคยใช้ใส่น้ำมันก๊าดออกมา เขาดักน้ำจากอ่างมาล้างขวด
เล็กน้อย แล้วเททิ้งลงหลุมลึกมีดๆ นั้น แต่รออยู่นานก็ไม่ได้ยินเสียงสะท้อน
กลับมา

เขาจึงดักน้ำขึ้นมาอีกเล็กน้อย แล้วลองดมกลิ่นดู

"เป็นไงบ้าง" ลูจิงอวีถาม

"กลิ่นน้ำมันก๊าด" คุนตอบ

โจวลัวหยางรู้ว่านี่ไม่ใช่เวลาที่สมควรซ้ำ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังอดหัวเราะ
ออกมาไม่ได้

"ฉันเดาว่าในอ่างสองใบนี้ต้องมีใบหนึ่งที่ปลอดภัยไม่มีพิษ" เสียวอยู่เปรย

"อาจจะไม่มีพิษทั้งสองใบก็ได้" ลูจิงอวีแย้ง

"ถ้ามีพิษทั้งสองใบ" เสียวอยู่ย้อน "ไม่ต้องออกแบบด้านอย่างนี้ก็ได้มั้ง"

ใช่แล้ว

โจวลัวหยางเห็นด้วยกับการวิเคราะห์ของเสียวอยู่ ในสถานการณ์นี้
พวกเขาไม่มีวิธีที่จะทดสอบหรือยืนยันให้แน่ใจได้เลย โดยทำได้แค่ดื่มเข้าไป
เพื่อตัดสินใจว่าแหล่งน้ำนี้ปลอดภัยหรือไม่

ตอนนี้แม้แต่ผู้ควบคุมเองก็ไม่รู้ว่าควรต้องแก้ปัญหาอย่างไร

"พวกเขาว่างัง" โจวลัวหยางเลิกคิ้วถามลูจิงอวีกับเสียวอยู่

"พวกนายดื่มก่อนเถอะ" เสียวอยู่บอก

ตู้จิ่งอวีตอบกลับ "ฉันก็จะดื่มด้วย"

ในห้องเจียบกริบ คนทั้งสองกลุ่มมองดูน้ำที่อยู่ตรงหน้าแล้วต่างก็มีท่าที่ตัดสินใจไม่ได้ แต่ใจกลัวหยางรู้ว่ตู้จิ่งจะต้องมีวิธีแก้ปัญหาขอแค่อดทนรอเท่านั้น

"ไม่สนอะไรละ" เสี่ยวอู่ตัดสินใจ "ฉันหิวน้ำจะแย่ ให้ฉันลองชิมก่อน อย่างน้อยก็ยังมีโอกาสรอดห้าสิบเปอร์เซ็นต์"

เสียงของเขาไม่ดังมากนัก แต่อีกกลุ่มก็จะได้ยิน

คุณจึงบอก "ถ้ามีพิษแต่ปริมาณไม่มาก แค่นี้ก็น่าจะพอรับรสได้"

ตู้จิ่งจึงว่า "คงให้นายเป็นคนลองชิมไม่ได้หรอก สัมผัสความคิดนั้นไปได้เลย มานี้ นักบวช นายดื่มก่อน"

ใจกลัวหยางรู้อยู่แล้วว่าตู้จิ่งจะต้องเสนออย่างนี้

หรวนซงนิ่งเงียบมาตั้งแต่ต้นจนถึงตอนนี้ ตู้จิ่งจึงหันไปพูดกับทุกคน "หรือจะให้โหวตกัน? ใครจะลองดื่มก่อน นักบวช นายเลือกสักอย่างในสองอย่างนี้จะไปอ้างด้านตรงข้ามไหม"

หรวนซงจึงว่า "ฉันรู้หรอก่อน"

"อย่าทำอย่างนี้เลย" ใจกลัวหยางพูดอย่างไม่สบายใจ

เสี่ยวอู่จึงว่า "โหวตเถอะ โหวตได้ใครคนนั้นดื่ม แล้วก็ให้เลือกดื่มได้"

บ๊วเอี้ย...ใจกลัวหยางอุทานในใจ

ตู้จิ่งพูดเรียบๆ "ถ้าอย่างนั้นฉันโหวตนักบวช"

ใจกลัวหยางพบว่าบางครั้งตู้จิ่งก็ร้ายกาจได้อย่างแนบเนียนจนแทบจะสังเกตไม่เห็น แต่ถ้าเปลี่ยนมาเป็นเขาในตอนนี้ก็คงหาวิธีแก้ปัญหาไม่ได้ ในสถานที่ที่ผู้คนซึ่งมีมติจนมองไม่เห็นแสงตะวันทุกคนต่างก็คิดเหมือนกัน... หรวนซงเป็นผู้ช่วยฆาตรกรจึงสมควรตาย และเพราะสมควรตายเขาจึงต้องเป็นคนรับความเสี่ยงที่อาจถึงตายแบบห้าสิบห้าสิบนี้ไป

"พวกนายเอาอะไรมาตัดสินใจฉัน" หรวนซงพูดขึ้นในความมืด

"ก็อาศัยที่เราเป็นคนส่วนมากไง" ตู้จิ่งตอบกลับแบบนิ่งๆ

"ฉันเอง" โจวล้วนหยางสันนิษฐานว่าตามทฤษฎีแล้วน้ำนี้ไม่น่าจะดื่ม แล้วตายในทันที แต่ะที่ลื่นแล้วคงแค่ซ่าๆ เหมือนอย่างกรณีของเต๋ออัน การตายกลายเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างช้าๆ ทั้งนี้ก็เพื่อให้ผู้ควบคุมได้ร่วม ตี๋มด้ากับความเจ็บปวดของเหตุการณ์ เพราะถ้าหากตายแบบปุบปับก็จะได้ ได้รับความรู้สึกแบบนี้

ขอแค่ตี๋มด้าไม่มากและพยายามยื้อให้ได้ถึงเที่ยงคืน พอผ่อนคลายได้ก็หมด ปัญหาแล้ว

ตู้จิ้งพูดเสียงเครียด "อย่าขยับนะ!"

โจวล้วนหยางวกน้ำขึ้นมาใกล้จมูกเพื่อดม ก่อนจะพบว่ามันไม่มีทั้งสีและ กลิ่น

"ฉันว่าเมื่อกี้เต๋ออันยังไม่ตาย กลับไปก็น่าจะยังเจอเขา" หว่นซงเสนอ "ควรเอาน้ำนี้ให้เขาดื่ม"

"หลุดปากมาอย่างนี้ จั๊นฉันโหวตนายก็แล้วกัน" คุณเอ๋ยขึ้น

เสี่ยวอู๋ก็ว่า "ฉันก็โหวตเขาด้วย ตอนนี้อยู่สามโหวตแล้ว"

หว่นซงไม่พูดอะไร แต่ตู้จิ้งอวี่ก็กลับบอกว่า "ช่างเถอะ ฉันทิ่มแทนเขาก็แล้วกัน"

"นายไม่ได้ทำอะไรผิดนี่นา" เสี่ยวอู๋ท้วง

ตู้จิ้งอวี่จึงว่า "ฉันทนไม่ไหวแล้ว"

โจวล้วนหยางเหลือบมองตู้จิ้งอวี่ ตู้จิ้งอวี่หันมาหัวเราะกับโจวล้วนหยาง "ไม่ตายหรอกน่า เลือกรึ่งจากสอง จั๊นเลือกแบบสุ่มก็แล้วกัน ทุกครั้งที่เจออะไรแบบนี้ฉันทิ่มโชคดี"

ว่าแล้วตู้จิ้งอวี่ก็ทำเครื่องหมายกางเขนพร้อมกับเดินเข้าไปใกล้

แต่แล้วตู้จิ้งก็พูดขึ้นในความมืดจากอีกฟาก "เดี๋ยวก่อน นักบวชจะตี๋มด้า แล้วพวกนายอย่าเพิ่งขยับ"

มีเสียงน้ำไหลดังแว่วมา หว่นซงตี๋มด้าที่ติดด้วยขวดแก้วของคุณไป สามอีกใหญ่ แต่แล้วก็ล้มกลอย่างแรง

ผู้ควบคุมพูดขึ้นในหูฟัง "คอยดูอาการเขาไว้"

จากนั้นก็รีบไปอีกพักใหญ่ โจวลั่วหยางมองไม่เห็นสถานการณ์ของอีกฟาก จึงต้องคาดเดาจากเสียง

"ปวดท้องนิดหน่อย" เสียงเบาๆ ของหรวนซงแว่วมาจากอีกฟาก

"คงเพราะตื่นเต้น" ตูจิ่งพูดเสียงขรึม

และในตอนนี้อะตะเกียงน้ำมันที่ลูกไหม้บนยอดเสาก็ดับลง

"เป็นยังไงบ้าง" ลูจิ้งอวีตะโกนถาม

"บอกยากละ!" คุณตอบกลับ

เสียงวูเปิดไฟฉายส่องไปยังฝั่งตรงข้าม เห็นหรวนซงกำลังนั่งยองๆ อยู่บนคน เขาหอบไม่หยุด ใบหน้าซีดขาว แม้จะผ่านไปพักหนึ่งแล้วทุกคนก็ยังไม่ออกว่าเขาถูกพิษหรือเปล่า

ตูจิ่งเปิดเปลือกตาเขาดูแล้วบีบแกำให้อ้าปาก แววดตาของหรวนซงดูเลือนลอยเล็กน้อย

ผู้ควบคุมพูดขึ้นในหูฟังของโจวลั่วหยาง "นักบวชอาจจะแก้งค์ทำเป็นถูกพิษแล้วหลอกให้พวกคุณไปต้อนน้ำจากอ่างอีกใบก็ได้ อย่าเพิ่งเชื่อเขา"

โจวลั่วหยางเหลือบมองอ่างที่อยู่ทางซ้ายมือ หลังจากเงยไปครู่หนึ่ง ตูจิ่งก็พูดขึ้นในความมืด "ดูไม่เหมือนแก้งค์ทำนะ"

เวลาผ่านไปสี่สิบนาทีเต็มๆ โดยที่ไม่มีใครพูดอะไรขึ้นมาเลยในความมืด ในที่สุดก็มีเสียงหายใจหอบดังขึ้นพักหนึ่ง เสียงวูถามขึ้นอีก "เป็นยังไงบ้าง"

"ดูเหมือนเขาจะตายแล้ว" คุณพูดขึ้นเสียงลั่น

ลูจิ้งอวีจึงว่า "พวกเราร่วมมือกันฆ่าเขา"

"ใช่" โจวลั่วหยางถอนหายใจ

ตูจิ่งพูดบ้าง "พวกนายต้อนน้ำอีกฝั่งได้แล้ว"

เสียงวู ลูจิ้งอวี และโจวลั่วหยางยืนเงยบ ไม่มีใครต้อนน้ำทั้งนั้น สุดท้ายคุณก็พูดขึ้น "ต้อนพอแล้วก็ใช้ไฟฉายส่องทางให้พวกเราสองคนด้วย"

ตูจิ่งบอกคุณ "ใช้ขวดของนายตักน้ำไว้ให้มากหน่อย ต่อไปยังมีประโยชน์"

"ได้เลย" คุณบอก

เสียงวูต็มเป็นคนแรก แล้วก็เงยตาของลูจิ้งอวี แล้วถึงค่อยเป็น

โจวลัวหยาง จากนั้นก็สลบที่ให้เสี่ยวอู่กลับมาอีกครั้ง โจวลัวหยางบอกว่า "เอาไฟฉายมาให้ฉัน ฉันจะส่งคนให้พวกเขา"

"ไม่เป็นไร" คุณบอก "พวกเราจะเดินไปหาช้าๆ"

พวกเขาคลำทางในความมืดที่ไร้แสงสว่าง เพียงแค่ระวังให้มากๆ ก็จะ สามารถเดินผ่านไปได้

"ช้าๆ นะ" ลูจิ่งอวีเตือนเสี่ยวอู่

"ฉันจะไปรับพวกนาย" โจวลัวหยางหยิบไฟฉายแล้วเดินไปอย่าง ระวังระวัง พอมาถึงตรงกลางคุณก็ยื่นขวดแก้วให้เขา "ไปต้มน้ำก่อน ตักให้เต็ม ละ"

โจวลัวหยางเพิ่งรับขวดมา ตอนนั้นเองคานของเขาวงกตก็เริ่มเอียง อย่างช้าๆ ไปทางตะวันตก

"เสียงอะไรนะ" โจวลัวหยางสงสัย

ตุ้จิ้งที่รู้ตัวเป็นคนแรกรีบบอก "กลับมา! คุณ! เดินกลับมาทางตะวันตก!"

ลูจิ่งอวีรีบบอก "นี่มันคานกระดก! ระวังจะร่วงลงไป!"

การตีมน้ำคงไปเปิดกลไกบางอย่างเข้า พอระดับน้ำในอ่างลดต่ำลงคาน ก็เอียงไปทางด้านที่มีคนเยอะกว่า ส่งผลให้ร่างของหรวนซงลื่นไถลตกลงไป อย่างกะทันหัน

เสี่ยวอู่หวาด "พวกนายรีบเดินกลับไปสิ!"

"ไม่ได้!" คุณบอก "น้ำหนักไม่สมดุล! น้ำหนักนี่มัน! คานนี้อ่อนไหวเกินไป แล้ว!"

"วิ่งไปอยู่ตรงกลาง!" ลูจิ่งอวีสั่ง "สองทางให้เขา! เราสองคนอย่าขยับ!"

คานยักษ์ในเขาวงกตเอียงไปทางลูจิ่งอวีกับโจวลัวหยางเกือบสามสิบ องศา ขณะนั้นคุณกับตุ้จิ้งได้ถอยกลับไปจนถึงอ่างใส่น้ำแล้ว ส่วนเสี่ยวอู่ก็วิ่ง ไปอยู่ตรงกลางคาน สุดท้ายคือโจวลัวหยางกับลูจิ่งอวีที่ถอยไปอยู่ตรง ปลายคานอีกด้าน โจวลัวหยางใช้ไฟฉายส่องทางให้ เสี่ยวอู่ปาดเหงื่อ ถ้าก้าว พลัดไปแม้แต่ก้าวเดียวคงตกลงไปทันที

เสี่ยวอู่ยืนอยู่ตรงกลางคาน ขณะเดียวกันก็ได้ยินเสียงตุบ ร่างของ

หรวนซงร่วลงไปถึงกันหลุมแล้ว

"ช่วยแล้ว" คุณพุดขึ้น "แผนผังยังอยู่กับตัวนักบวช"

ตู้จิ่งจึงบอกว่า "ถ้าจำได้แผนผังก็ไม่สำคัญอีกต่อไป แต่ศพนั้นต่างหากที่สำคัญกว่าสำหรับด้านคานถ่วงน้ำหนักนี้"

ท่ามกลางความมืดลู่จิ่งอวีได้รับคำแนะนำจากผู้ควบคุม เขารับกระบอกไฟฉายไปก่อนจะส่องไปทางทิศเหนือของด้านคานเขาวงกต ตรงนั้นเหมือนจะมีประตูที่ล็อกเอาไว้

"เห็นตรงนั้นไหม" ลู่จิ่งอวีหันไปบอกเสี่ยวอู๋ "อาจารย์ เดินไปตรงนั้นที"

เสี่ยวอู๋เดินไปจนสุดคานท่ามกลางสายตาของทุกคนที่กำลังจับจ้องมองมา ไฟฉายในมือส่องให้เห็นได้แค่พื้นแคบๆ เหมือนแสงสปอตไลท์ที่ส่องลงมายังเวที

"มีสกรู" เสี่ยวอู๋บอก "อย่าแกว่งไปมาสิ ฉันเห็นไม่ชัด"

ลู่จิ่งอวีทำมือนิ่งๆ เสี่ยวอู๋จึงพูดต่อ "อีกฝั่งเหมือนจะมีสลักกลอน ต้องล้วงเข้าไปเปิดจากด้านใน"

"ระวังด้วย อาจมีงูอีกก็ได้นะ" คุณเต๋อ

สีหน้าของเสี่ยวอู๋ดูจนปัญญา แต่สุดท้ายก็จำต้องยอมปล่อยให้มันเป็นไป "ช่างมัน ตายเป็นตาย"

หากแต่คราวนี้ไม่มีงู แน่นอนว่าลูกไม้แบบเดียวกันคงไม่ปรากฏขึ้นซ้ำอีกครั้ง

"เปิดได้" เสี่ยวอู๋ว่า "ข้างในมีทางเดินแคบมากๆ แต่ต้องเอาแผ่นกันนี้ออกก่อน แต่ลองหมุนสกรูนี้แล้วมันไม่ขยับเลย"

ลู่จิ่งอวีส่งไฟฉายให้โจวลั่วหยางแล้วบอก "ฉันมีเครื่องมือ ฉันจะไป"

"ระวังคานกระดกด้วยนะ" ตู้จิ่งเตือน "ให้คนทางนั้นเดินไปอีกคนก็แล้วกัน"

คุณกับลู่จิ่งอวีจึงเดินไปตรงกลางพร้อมๆ กัน ส่วนโจวลั่วหยางนั้นถอยกลับและตู้จิ่งเดินมาข้างหน้าโดยพยายามรักษาสมดุลทั้งสองข้างของคานยักษ์นี้

"ส่องไฟฉายดีๆ ละ" คุณบอก

ทั้งสองเดินอย่างระมัดระวังจนกระทั่งไปถึงตรงกลางได้ก็ถอนหายใจ ออกมาอย่างโล่งอก จากนั้นก็เดินเรียงแถวกันเพื่อไปยังทางออก เหลือแค่ โจวล้วยางกับตู้จิ้งที่ยืนอยู่ตรงปลายทั้งสองด้านของคาน โดยที่ต่างฝ่ายต่าง จ้องมองกันอยู่ไกลๆ ในความมืด

โจวล้วยางไม่เห็นอะไรสักอย่างแต่ก็รู้ว่าตู้จิ้งจะต้องคอยมองเขาอยู่ใน ความมืดจากอีกฝั่ง แล้วสักพักก็มีเสียงโลหะกระทบกันดังแว่วมาจากทางออก "เอาแผ่นกันออกได้แล้ว" ตู้จิ้งอืบบอก "พวกนายค่อยๆ เดินมาได้แล้ว ตอนเดินก็ระวังๆ น้อยล่ะ"

โจวล้วยางสองไฟไปที่ตัวของตู้จิ้งแล้วเคลื่อนไปบนใบหน้าของอีกฝ่าย เขาเห็นรอยแผลที่พาดอยู่บนสันจมูกของตู้จิ้งได้อย่างชัดเจน ส่วนตู้จิ้งถึงกับ ต้องหรีดตาลงเพราะไม่ชินกับแสงที่สว่างขึ้นมาอย่างกะทันหัน

"ฉันจะเดินก่อนนะ" โจวล้วยางเอ่ย

"อืม" ตู้จิ้งตอบรับ "ฉันจะเดินตามนายก้าวเล็กๆ"

โจวล้วยางใช้ไฟฉายส่องทางเดินบนคาน ก่อนที่ทั้งคู่จะเริ่มเดินเข้าไป ตรงกลางคาน พวกเขาเป็นสองคนสุดท้ายที่ยังอยู่บนคาน ด้านหลังไม่มีใคร คอยช่วยคานน้ำหนักให้พวกเขาแล้ว เพียงฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งก้าวพลาดคานก็จะ เหยิงวูบ ถ้าเป็นแบบนี้มีหวังพวกเขาสองคนคงไม่พ้นร่วงหล่นลงไปกระทบก พื้นข้างล่างจนร่างแหลกกระดูกป่นเป็นแน่

เขารับรู้ได้ว่าตู้จิ้งกำลังค่อยๆ เข้ามาใกล้เขามากขึ้นเรื่อยๆ

"พูดอะไรหน่อยไหม" ตู้จิ้งถาม

"ไม่อยากพูด" โจวล้วยางตอบกลับ "กำลังตั้งสมาธิ"

ตู้จิ้งพูดอย่างผ่อนคลายเป็นไรหรรษา "ไม่ใช่ไรหรอก ถ้าจะตายก็ตายด้วยกัน"

"ฉันไม่ชอบเวลานายเป็นอย่างนี้" โจวล้วยางโพล่งขึ้นมาในความมืด ขณะที่ใช้ไฟฉายส่องทางตรงทำให้ตู้จิ้ง

"ไม่ชอบอะไร" ตู้จิ้งถาม

"ไม่ชอบที่นายบังคับให้หรวนซงตีมน้ำ" โจวล้วยางตอบกลับ

โจวล้วยางรู้ว่าคนที่เหลือกำลังฟังพวกเขาสองคนคุยกันในความมืด

ตู่จิ้งไม่ได้แก้ต่างว่าหรวนซงเป็นคนยอมตีเองนี่นาอะไรทำนองนั้น และยังไม่ได้ถามโจวลั่วหยางกลับว่า 'จั้นนายจะให้แก้ยังง' เพราะเขาเข้าใจว่าโจวลั่วหยางไม่ได้พูดถึงแค่เรื่องการตายของหรวนซงเพียงอย่างเดียว แล้วก็ยังไม่ใช่เรื่องที่ไม่ได้รู้สึกเห็นอกเห็นใจหรวนซง หรือที่บอกว่าถึงหรวนซงจะมีความผิดจริงแต่โทษก็ไม่ถึงตายด้วย ที่จริงสิ่งที่โจวลั่วหยางอยากพูดนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องการตายของหรวนซงเลย

"ฉันชอบนะที่นายแสดงออกว่าไม่ชอบที่ฉันทำแบบนี้แล้วโกรธให้เห็น" ตู่จิ้งพูดอย่างไม่ใส่ใจนัก

โจวลั่วหยางจึงว่า "ไม่ใช่จะบอกว่าฉันรู้สึกว่าคุณนายไม่ควรทำแบบนี้ซะหน่อย..."

"ฉันรู้" ตู่จิ้งพูดเรียบๆ "แต่ฉันทำให้นายรู้สึกว่าคุณเหมือนคนแปลกหน้า นายก็เลยรู้สึกเหมือนกับว่าจู่ๆ ก็ไม่รู้จกฉันไปซะแล้ว"

"อย่างนั้นแหละ" โจวลั่วหยางหยุดเดิน ตอนนี้พวกเขายืนอยู่ใกล้กันมากแล้วบนคาน

อีกสามคนไม่พูดอะไรเลย เพียงแค่รอพวกเขาเดินมาอยู่เฉยๆ

"กระโดดมาตรงกลางสิ" ตู่จิ้งบอก "ฉันจะรับนายเอง มาเถอะ"

โจวลั่วหยางเงยไปสักพักก่อนจะเก็บกระบอกไฟฉาย รอบด้านมีแต่ความมืดมิด จากนั้นเขาก็กระโดดจนตัวลอยในความมืด

ตู่จิ้งเหมือนมีเซ็นส์ จึงรีบโน้มตัวออกไปคว้าร่างเขาไว้ทันที

ดวงตาแห่งฟอร์เซติ...ขึ้นส่วนนาฬิกาทั้งสามซ้อนทับกัน...เที่ยงคืนตรง

เวลาหมุนย้อนกลับไปที่ตอนเที่ยงคืนของวันก่อนหน้า โจวลั่วหยางนอนบนเตียงโดยที่ตู่จิ้งกอดเขาเอาไว้แน่น

โจวลั่วหยางถอนหายใจกลางคิดที่จะคลายอ้อมกอดเพื่อพลิกตัวแล้วอยู่นิ่งๆ สักพัก แต่ตู่จิ้งกลับกอดเขาไว้แน่นกว่าเดิมไม่ยอมปล่อย ถึงขั้นเรียกได้ว่ากอดกระชับไว้อย่างแนบแน่นเลยทีเดียว

天地白驹 3

Tian Di Bai Ju 3

โกลาหลกลกกาล 3

เพยเทียนเย่เสียง เซียน

Singin' in the Rain แพลด

จำนวน 336 หน้า

ราคา 399 บาท

Published originally under the title of 《天地白驹》(Tian Di Bai Ju)

Author © 非天夜翔 (Arise Zhang)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd

Illustrations by 紅花血月 (Hong Hua Xue Yue)

Thai edition copyright © 2024 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3182-7

ภาพประกอบ 紅花血月 (Hong Hua Xue Yue)

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.facebook.com/everyyyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

‘โจวลัวหยาง’ และ ‘ตุ๋จิ้ง’ ต้องเข้าไปพัวพันกับขบวนการค้ายมนุษย์เคซัวร์
โดยต้องเข้าไปเล่นเกม Escape Room ซึ่งอันตรายถึงชีวิต
แต่โชคยังดีที่เมื่อถึงช่วงวิกฤต พวกเขาก็ยังมีเวลาเข้ามาเป็นตัวช่วย
และหลังจากที่ผ่านความเป็นความตายร่วมกันมา
ก็ทำให้พวกเขาทั้งสองกล่าที่จะยอมรับความรู้สึกในใจของกันและกันที่สุดใน
ชีวิตหลังจากนั้นดูจะราบรื่นและสงบสุขดี
หากแต่เรื่องราวยังไม่สิ้นสุด เมื่อการย้อนเวลายังคงเป็นปริศนา
ที่จะนำพาพวกเขาไปสู่การค้นพบความลับอันยิ่งใหญ่ของจักรวาล

Warning: violence, blood, murder, kidnapping,
torture, depression, mental illness, suicide

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3182-7

9 786160 631827

ราคา 399 บาท